

Sygn. akt: WK 8/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Bogdan Rychlicki (przewodniczący)
SSN Marian Buliński (sprawozdawca)
SSN Jerzy Steckiewicz

Protokolant Marcin Szlaga

przy udziale prokuratora Naczelnej Prokuratury Wojskowej płk. Zbigniewa Badelskiego,
w sprawie st. szer. rez. R. W. skazanego z art. 338 § 1 k.k. po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na rozprawie w dniu 11 września 2014 r., kasacji, wniesionej przez Zastępcę Prokuratora Generalnego Naczelnego Prokuratora Wojskowego na niekorzyść skazanego od wyroku Wojskowego Sądu Garnizonowego w L. z dnia 27 stycznia 2014 r.

- 1. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i sprawę przekazuje w tym zakresie Wojskowemu Sądowi Garnizonowemu w L. do ponownego rozpoznania,**
- 2. stwierdza, że wydatki poniesione przez sąd, związane z rozpoznaniem kasacji ponosi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 stycznia 2014 r., Wojskowy Sąd Garnizonowy w L. uznał st. szer. rez. R. W. winnym tego, że: „w okresie od 28 do 30 sierpnia i od 30 września do 4 października 2013 r. w godzinach od 7.⁰⁰ do 15.³⁰ oraz od 31 sierpnia do 27 września 2013 r. w godzinach 7.⁰⁰ do 22.⁰⁰ samowolnie pozostawał poza Jednostką Wojskową [...] w H. oraz poza wyznaczonymi miejscami przebywania - Ośrodkiem Szkolenia Poligonowego [...]”, tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 338 § 1 k.k. i za to skazał go na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący rok.

Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 20 lutego 2014 r.

St. szer. R. W. na podstawie rozkazu personalnego nr 36 Dowódcy [...] z dnia 18 października 2013 r. został zwolniony z zawodowej służby wojskowej i przeniesiony do rezerwy wskutek upływu czasu służby określonego w kontrakcie, przy czym zwolnienie ze służby nastąpiło z dniem 6 listopada 2013 r.

Kasację od tego wyroku na niekorzyść skazanego w dniu 24 lipca 2014 r. złożył Zastępca Prokuratora Generalnego Naczelny Prokurator Wojskowy zarzucając temu orzeczeniu „rażące, a przy tym mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa materialnego, a to art. 34 § 2 pkt 2 k.k. i art. 35 § 1 i 2 k.k., polegające na orzeczeniu wobec skazanego st. szer. rez. R. W. kary ograniczenia wolności bez obligatoryjnego nałożenia nań obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne i określenia wymiaru tej pracy w stosunku miesięcznym albo orzeczenia potrącenia od 10 do 25% wynagrodzenia za pracę w stosunku miesięcznym na cel społeczny wskazany przez sąd”.

W oparciu o to skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kary i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Wojskowemu Sądowi Garnizonowemu.

Na rozprawie przed Sądem Najwyższym prokurator Naczelnej Prokuratury Wojskowej poparł złożoną kasację.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja Zastępcy Prokuratora Generalnego Naczelnego Prokuratora Wojskowego jest zasadna.

W chwili orzekania st. szer. R. W. był już osobą cywilną, co przy wymierzaniu kary ograniczenia wolności obligowało sąd do stosowania wobec niego przepisów rozdziału IV części ogólnej Kodeksu karnego

Przepisy te - art. 34 i art. 35 k.k. - przewidują dwie postacie wykonywania kary ograniczenia wolności, które - poza rygorami określonymi w art. 34 § 2 pkt 1 i pkt 3 k.k. - polegają albo na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze od 20 do 40 godzin w stosunku miesięcznym (art. 34 § 2 pkt 2 k.p.k. i art. 35 § 1 k.k.), albo na potrąceniu od 10 do 25 procent wynagrodzenia za pracę w stosunku miesięcznym na cel społeczny wskazany przez sąd (art. 35 § 2 k.k.). Bez znaczenia przy tym jest fakt, że w przedmiotowej sprawie wykonanie orzeczonej kary ograniczenia wolności zostało warunkowo zawieszona. Nawet bowiem zastosowanie tego dobrodziejstwa nie zwalniało sądu z obowiązku nałożenia na skazanego konkretnego sposobu wykonania tej kary (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2005 r., sygn. WK 10/05 - OSNwSK 2005/1/1046). Niewykonanie tego obowiązku spowodowało faktyczny brak możliwości ewentualnego zarządzenia wykonania kary.

Przy ponownym rozpoznaniu Sąd pierwszej instancji powinien zdecydować jaką postać przyjmie kara ograniczenia wolności wymierzona st. szer. R. W. (wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne albo potrącenie wynagrodzenia za pracę w stosunku miesięcznym na cel społeczny wskazywany przez sąd oraz jej wymiar (art. 34 § 2 pkt 2 k.k., art. 35 § 1 i 2 k.k.).

Mając to na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.